

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LA SERP I ELS CAÇAIRES

Un valent exploradò

veu una serpent ferotge

damunt d'un petit turó.

Els companys corre a avisar

i armats la van a caçar.

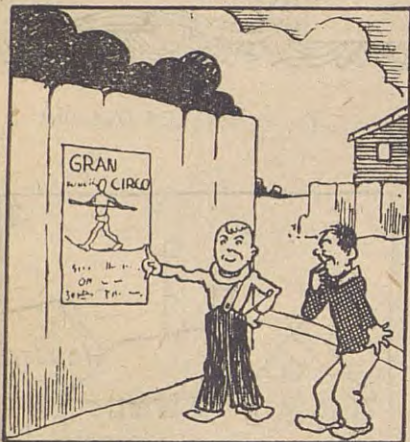

—De seguit la mataré.
—Anem-la a veure primè.

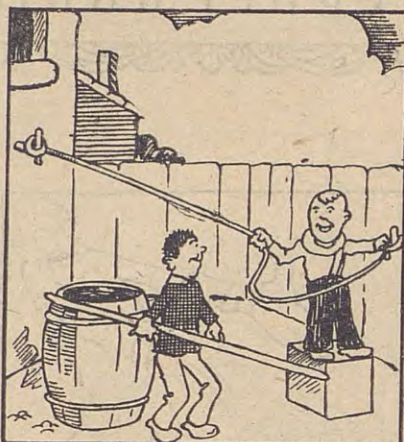

Veuen que és—amb desconsol—
el mànec d'un parasol.

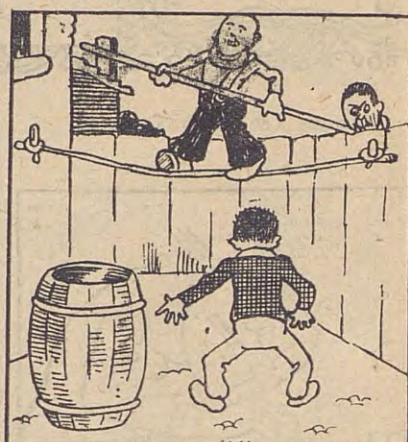
Càstig merescut

Dos amiguets veuen en un anunci d'un circ, un que passa la maroma i decideixen imitar-lo.

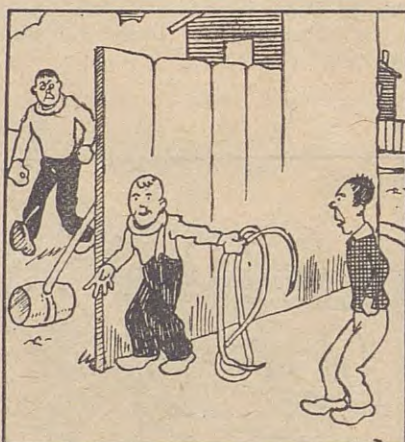
Amb una corda i un parell de claus tenen la pista feta.

Mentre un d'ells feia equilibris, un ganàpia que els veu, pensa jugar-los una trastada.

Quan li mancava poc per arribar a l'altra banda, talla la corda i li dona un bany d'impressió.

Deeïdits a tornar-li la broma, esperen una oportunitat que no tarda a presentar-se.

En veure que havia de passar per davant d'ella, lliguen una corda a la tanca i esperen el resultat.

Però l'altre que els ha sentit agafa una massa i...

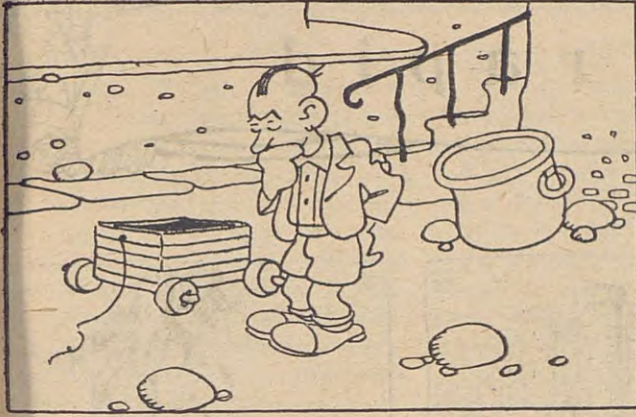

Un urbà que ha vist els nans lligar el cordill va allà i els diu que no facin bromes pesades, i al moment de dir això patapam! rep un cop de massa al cap.

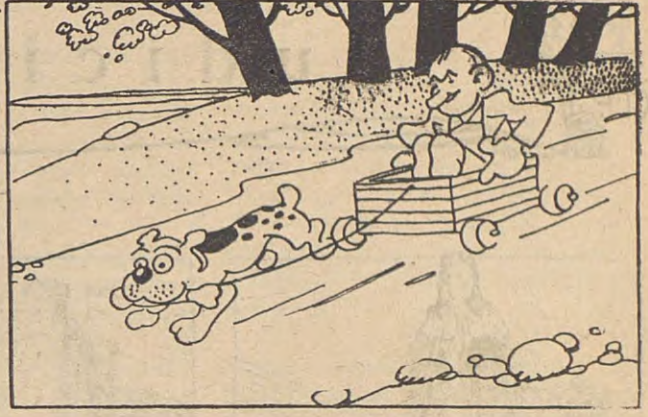

Resultant que al ganàpia les seves bromes li costen un parell de dies de presó i una penyora per atemptar a una autoritat.

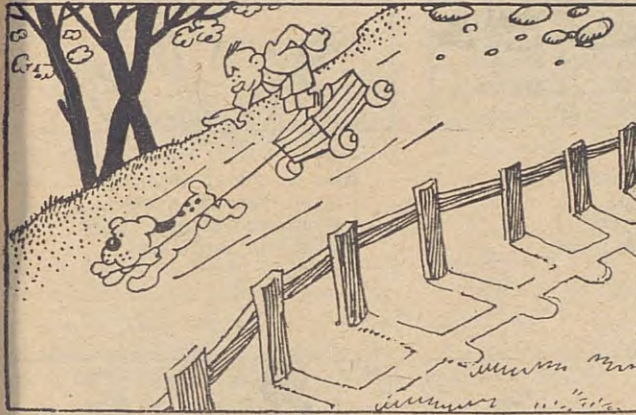
VENJANÇA FALLIDA

S'ha fet un carro en Talòs

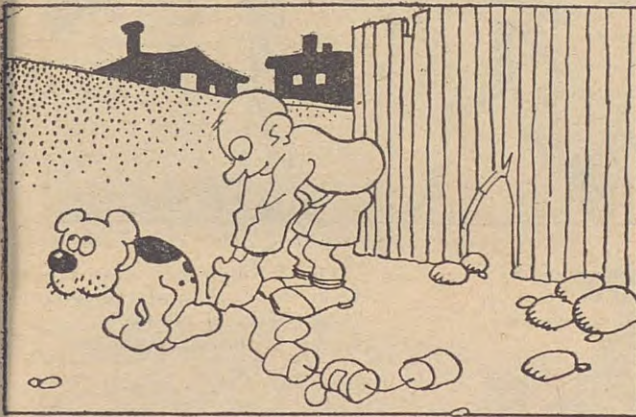
i es fa arrossegar pel gos.

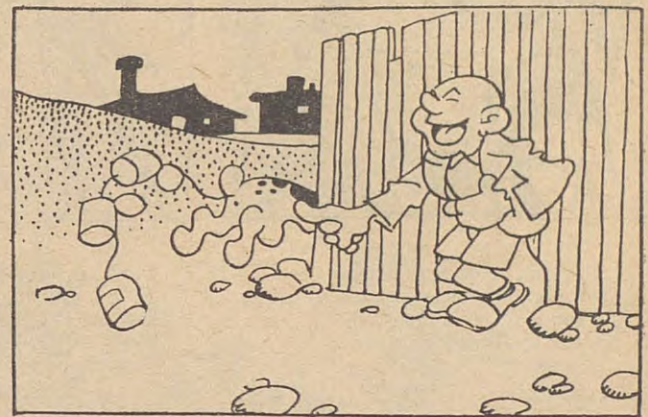
La pendent l'ha desbocat

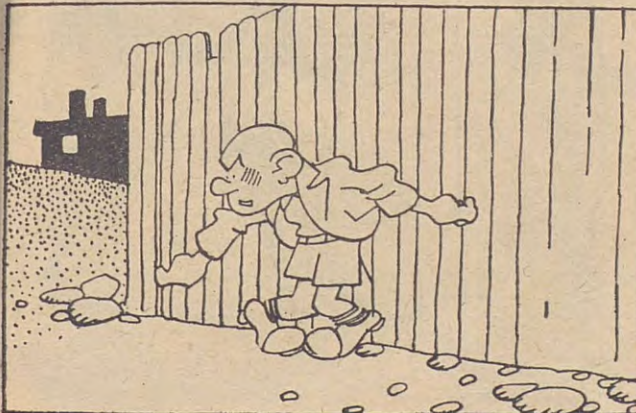
i al final un cop s'ha dat.

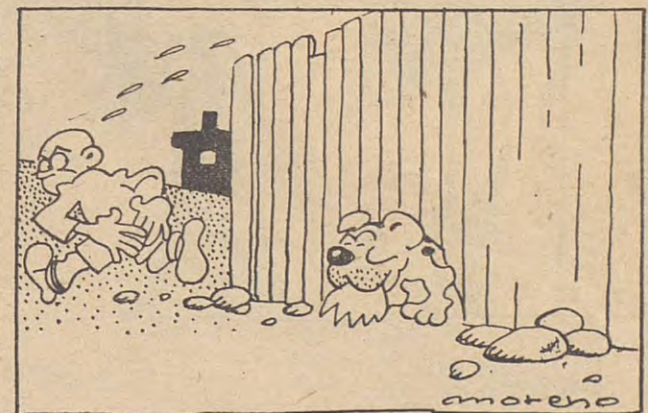
La revenja serà crua

li lliga pots a la cua.

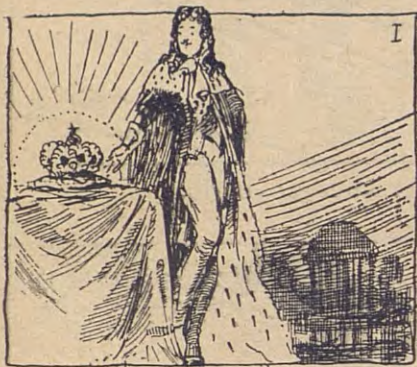

Però el gos per un forat

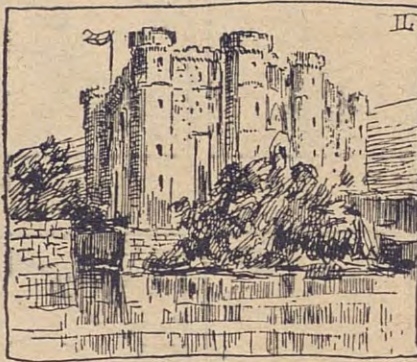

amb les dents s'ha revenjat.

Judici ràpid

I
Lluís XIV, el Rei Sol,
absolut i respectat,
té tanta d'autoritat
que de tothom fa el que vol.

II
Si mai algun conseller
no li dona la raó,
el fa tancà a la presó
fins que muda de parer.

III
Així és que el temen tots
i a son voler res s'oposa,
tothom creu el que disposa
mal siguin estirabots.

IV
Un dia, a cartes jugava
amb alguns dels cortisans
i sense fè esforços grans
totes les bases guanyava.

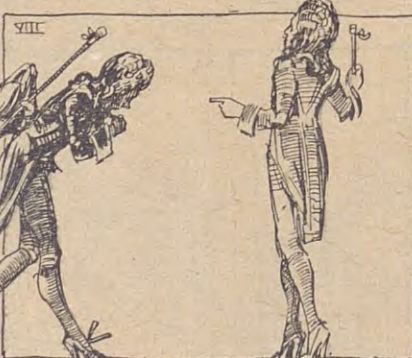
V
Però un punt dubtós vingué.
El rei diu que ell ha guanyat,
prò un altre se li ha oposat
i diu que raó no té.

VI
—Que ho diguin els circumstants
fa el rei—. Mes tothom callava.
Ningú dava ni negava
la raó al dos contrincants.

VII
En aquestes arribà
a la sala un conseller.
Li diu el rei: —Veniu bé;
decidiu qui ha de guanyà.

VIII
—Vós, Majestat, heu perdut.
—Com ho saps!—fa el rei irat—.
Si el joc ni menys t'has mirat
ni temps de pensà has tingut!

IX
—Es que si Vós, Majestat,
tinguéssiu un xic de raó
tota la gent del saló
de pressa us l'haurien dat.

M a s s a v i u

QUAN en Pau Bossador va morir, el seu fill Joan era molt petit i no tenia mare, de manera que hagué de restar baix la tutela del seu oncle Samuel, l'usurer del poble.

Samuel Bossador, era força ric, però el seu germà Pau ho havia estat més, i ara que veia ingressada a la seva caixa la respectable quantitat de cent mil duros, herència del petit Joan que a ell com a tutor li pertocava d'administrar, tot era estudiar la combinació per fer que aquells diners quedessin seus per sempre i deixar el noi a la misèria.

El noi, naturalment, no en sabia res de tot això i vivia tranquil amb el seu oncle sense sospitar que ell fos el més ric. Modest i senzill, agraïa l'hospitalitat del vell avar i mai no li havia passat pel magí que tingués dret a reclamar res.

Però succeí que el petit Joan anà creixent i que amb el tamany li anà creixent també la gana. Feia un forat a la miserable gasòfia de patates i cols que era la menja de cada dia a cànn Bossador, que el vell Samuel esgarriat per tanta despesa, començà de retallar-li la racció per tal d'estalviar un xic.

—Noi, som pobres, ja ho saps. La golafreria és pels rics i encara els fa més mal que bé, perquè els espatlla el ventrell i estan malalts i han de pagar metges i medicines i estar a dieta.

Nosaltres estem a dieta per endavant,—pensà en Joan, però no digué res perquè era un noi molt prudent i sense haver llegit Machiavelli posava en pràctica la seva dita: Mira i calla.

Però la gana que el seu oncle li feia passar arribà a tant, que un dia s'encaiminà al rebost on s'hi guardaven les patates, les cols i el pa, que en Samuel, per estalviar els comprava sempre a l'engròs; i sense permís de l'oncle es llescà un gran tros de pa i posà un parell de patates sota el focó perquè s'escalivessin.

En aquestes en Samuel entrà a la cuina inesperadament i es trobà amb el seu nebot *atipant-se* fora d'hora.

—Joan!—cridà amb veu tràgica—. Es així com pagues els meus sacrificis! Es així com compleixes els deures d'un bon ciutadà, robant descaradament! M'avergonyeixo de tu!

I jo de vós!—pensà en Joan, però com de costum, no digué res.

—Si mai més et trobo robant, et desheretaré!—acabà dient en Samuel.

Perquè en el seu cervell d'avariciós

acabava de néixer una idea lluminosa. Si podia acusar el seu nebot d'algun robatori, el treuria de casa i dient-li que el desheretava se li quedaria els cent mil duros i interessos acumulats que li pertocaven. Com que el pobre xicot no ho sabia!

Des d'aquell dia començà a deixar abandonats arreu de la casa diners, joies, menjars... per veure si el noi queia en la temptació.

Però en Joan que era honrat i bon xicot, rebut el primer avís no tornà a caure en la temptació. Així que trobava alguna cosa abandonada, s'apressava a tornar-la a l'oncle.

Aquest, per la seva part, cada dia deixava quantitats més importants per augmentar la temptació. Fins que, cansat de la inutilitat dels seus esforços, un dia apellà al medi suprem de deixar la caixa de cabals oberta amb les claus al pany.

Quan en Joan se n'adonà, el seu primer impuls va ésser recollir les claus i tornar-les a l'oncle, però la tafaeria pogué més i obrí la caixa per veure què hi havia. Sempre l'havia intrigat que el seu oncle s'exclamés d'ésser pobre i en canvi tingués aquella caixa forta tan revinguda.

Regirà, doncs, l'interior de la caixa i hi trobà valors de l'Estat i bitllets de Banc per valor de doscents mil duros o més. Però quan ja es disposava a deixar-los i tornar les claus, trobà

una altra cosa amb la qual el seu oncle no havia comptat. Trobà en un recó, sota un plec de papers i escriptures un full de paper segellat en el qual reconegué la lletra del seu pare. L'agafà, el llegí i veié que era un testament en tota forma en el qual el seu pare el deixava hereu de cent mil duros...

Així, la major part d'aquells diners era seva!

Quan Samuel Bossador tornà a casa trobà la caixa quasi buida i en ella un paper que deia:

«He llegit el testament del meu pare i me l'emporto junt amb els cent mil duros i interessos de deu anys acumulats. Passi-ho bé per sempre. El seu nebot que l'estima: Joan Bossador.»

CASTIGS PROPORCIONALS

Al presidi de Guaiana parlaven dos condemnats que dessota el sol dels tròpics el quilo anava suant.

Un deia: —Pensar que em queden encara d'està aquí tres anys, perquè em van donar per càstig cinc anys de treballs forçats per haver robat la Banca Feslull, Wiu & Hestafaràs!

—Oh, vós rai!—l'altre contesta.—

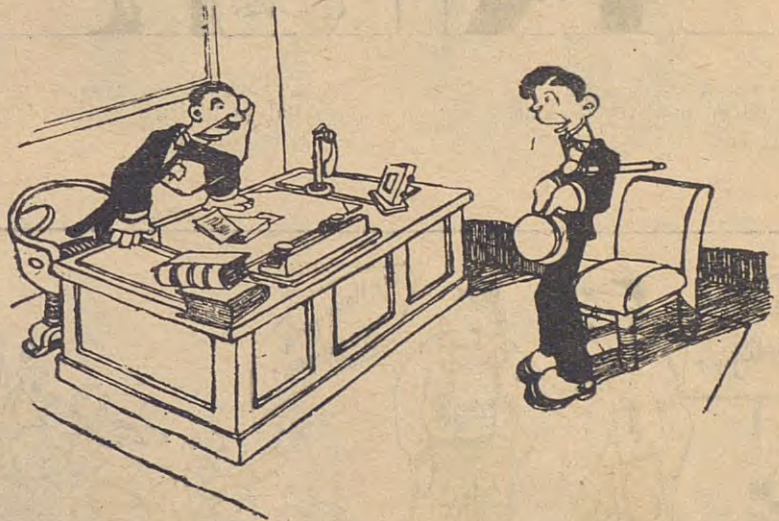
A mi em van donar deu anys!

—Sí que l'haureu feta grossa!

—Sí, l'he feta regular.

Veureu, vaig fundar la Banca Feslull, Wiu & Hestafaràs!

P. E. P.

—¿Po... po... pot dis... dis... po... posar de mi... mi... mitja ho... hora pe... pe... per esco... co... colta... tar-me?

—¿Per què?

—Pe... pe... perquè li... li he de... de... de di... dir qu... qu... quatre pa... pa... paraules.

(De Pèle-Mèle.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Avui nostra societat
apareix per duplicat.

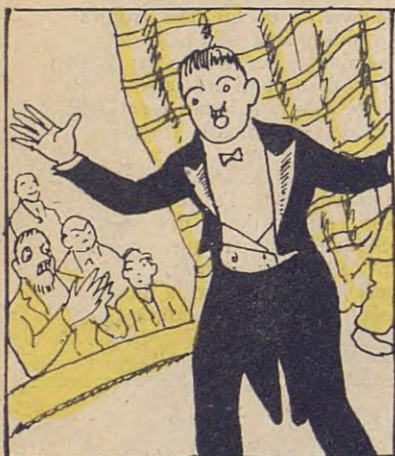
En Baliga s'ha ajupit
i amb cotó fluix s'ha farcit.

I pintant-se les faccions
semblen dos germans bessons.

Tant la gent es diverte
que vol fer-los repeti.

Sortiran tot de seguit
amb un nou truc divertit.

A ses curtes cames ranques
en Balaga hi lliga xanques.

I en Baliga ha retornat
al tamany acostumat.

Queda admirada la gent
de creixença tan rabent.

Ja els vol llogar un regidó
per anar a la processó.

Però amb unanimitat
tal honor han refusat.